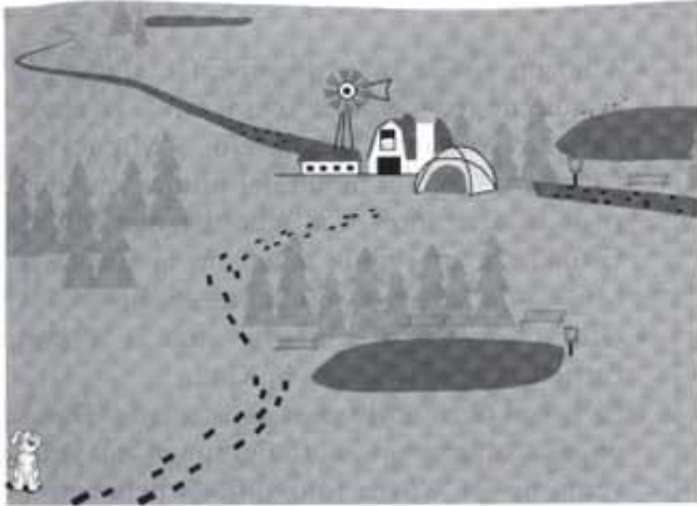

AIXÍ SÓN ELS PARCS

Joan Lahoz Vaquer

Nemesio Toledano és un ciutadà de qualsevol capital de província el nom de la qual simplement no me'n recordo. Doncs bé, avui és el seu dia lliure (des fa quinze anys) i ha decidit passar-lo fora de casa. Xino-xano va fins un parc, destí del seu excitant viatge per les entranyes de l'urbe. A punt d'entrar, davant de la porta metàl·lica, agafa fortament aire per omplir tota la seva capacitat toràcica amb la mala sort d'empassar-se tota la fumarrina que acaba de deixar el bus tot arrancant del semàfor. Deu minuts tossint i assumpte arreglat. El parc és molt gran, la seva mirada va i ve, no es decideix cap on anar, finalment ha pensat en sentar-se a reposar una mica després de la patejada en un banc del fons. Va tot decidit i de sobte nota com una preciosa au ha deixat caure sobre la seva jaqueta acabada de traure de la tintoreria una immensa taca del que tots us esteu imaginant. Vaja!! -pensa Nemesio- ja l'hem cagat!!!

Depressa va cap a una font per rentar-s'ho una mica i abans d'arribar, sense donar-se compte fot el peu dins un toll que feia un pam de profunditat, menys mal que no m'he torçat el peu!!, pensa. Pitja el botó de l'aigua i aquesta no raja, ha de canviar de font, un cop arribi a l'altra, sí funciona però l'aigua surt amb tanta potència que es xopa de dalt a baix amb un moment. Mullat, va a sentar-se en un banc que li dona el sol per a eixugar-se. Allà, tranquil, escolta com en el banc veí quatre persones, que sumen 300 anys entre tots, comencen a parlar i criticar a pol·lòtics, treballadors, joves... i el nostre amic amb el cap com el "bombo de Manolo" pica sola d'allà immediatament. Ja quasi sec, troba un altre lloc on poder llegir el diari, el deixa un moment mentre treu les ulleres i una bufada de vent se l'emporta quedant-se només amb el titular, ho deixa estar. "Escollaré la ràdio" pense, però d'això res ja que no té piles i a més s'ha sentat a sobre d'ella deixant l'aparell per a les escombraries. Decideix passejar i s'apropa a una zona del parc on hi ha una gran varietat de flors, s'acosta a una d'elles per olorar-la i l'abella que hi havia dins li deixa el nas com una pataca. El nostre protagonista, després de la picotada, s'ha marejat i s'asseu de nou sense adonar-se'n que el

banc és recent pintat, imagineu-vos el resultat. Una estona més tard, recuperat de l'incident, es dirigeix cap a l'estanc que hi ha al bell mig, i es queda al·lèlat mirant els peixos com s'acosten a les vores per a recollir el possible menjar que els tiren. Nemesio trau una mica de pa i el desmolla per als animals, un dels cops que s'ajup li cauen les claus i per molt que ho intente no pot recuperar-les. Ja és mig matí i té ganes de fer-se un cigarret, cosa que intenta sense molt d'èxit, ja que només li quede un i trencat, "no fumo", diu, i va a sentar-se. De camí es creua amb una noia despampanant i seguint-la amb la mirada es fot de morros contra una farola fent-se un bony del 15. Marejat pel cop, s'asseu i tanca els ulls, però de seguida els ha d'obrir perquè nota com un líquid calentet a la part baixa de la cama esquerra. Indignat es posa de peu i no veu el regalet que havia dixat el mateix gos (un San Bernardo ja veterà ell). La llufa és per a guinness, a Nemesio se li ha ensorrat tota la sabata i la feina és d'ell per a treure-la d'allà.

Es trobe desorientat i sense saber on dirigir-se i de sobte li foten una pilotada a les castanyes uns marrecs que per allí jugaven a futbol. Vermell, sense poder respirar i gairebé a quatre potes, arribi al banc on repose durant un parell d'hores quedant-se clapat. Quan es desperta troba a faltar la cartera i el moneder amb 25.000 ptes (150,25 euros). Per sort no li han pillat l'entrepà ja que ara és l'hora de dinar i té gana. Quant l'està desembolicant de l'alumini, li rellesca i li va a parar just a sobre d'un formiguer deforme, omplint-se en un tres i no res dels seus moradors, en un moment el "bocata" és immenjable.

Canvia de banc perquè aquest no li ha portat bona sort. Relaxat i tranquil note de sobte un flaire desagradable, l'invaieix un fum estrany i sense saber com ha agafat un colcò de por, s'està empassant tot el fum dels joves del costat que s'estant unflant a canuts. Amb el mareig encara evident, decideix canviar-se de seient. Durant el trajecte és envestit per dos xiquets en bicicleta, quatre que juguen al pilla-pilla, tres en patinets...en resum, fa mitja hora que està al terra i encara no ha pogut aixecar-se "Hi ha per estona", pense. Polsós, brut i reventat arribi al seu destí, ja comença a enfosquir i una parella de nuvis del seu costat comencen a fer-se petons, abraçades, fins que la cosa s'embrute d'allò més i els sostenidors de la noia han parat a la cara de Nemesio, excitat, vull dir espantat i sense saber què fer, se'n va ràpid d'allà.

La sort canvia, el nostre colega ha divinat baix d'una llum un bitllet de 10.000 ptes, raude se'n va cap a ell i quan està a punt d'agafar-lo, li foten una garrotada a l'esquena que el deixa plegat al terra, "Lladregot, lladregot!!!" no para de dir l'ama del bitllet, una "linda abuelita" repelent i pena.

Fet una autèntica calamitat, reptant pel terra, cansat, arriba a un banc per descansar i quan va a sentar-se li diuen "Vinga senyor, faci el favor de sortir que anem a tancar el parc per avui". Nemesio va com pot cap a la porta i abans de creuar-la pensa que en el seu pròxim dia de festa (d'ací 15 anys més) anirà a un lloc més tranquil, possiblement al cinema, però això és un altra història, això ja os ho explicaré...